

Arrest

nr. 83 039 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door :

*E., E. (...) (R.R.: X)
Geboren te B. op 08.03.1971
Nationaliteit: Kameroen
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een National Identity Card met nummer SW2440993 voor, afgeleverd op 10.12.1993. Echter deze identiteitskaart kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van het identiteitsstuk door onze expertendienst Cedoca is namelijk gebleken dat er getwijfeld wordt aan de echtheid van deze kaart aangezien de foto van betrokkene bovenop de stempel gekleefd is. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Aangezien betrokkene in 1994 een vals paspoort voorlegde en aangezien de National Identity Card in 1993 werd afgeleverd, maar pas nu aan het dossier is toegevoegd, dient er nogmaals benadrukt te worden dat er een redelijke twijfel bestaat omtrent de echtheid van het voorgelegde identiteitsstuk.

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.”

1.3. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gemotiveerd zoals daartoe werd opdracht gegeven in de hiervoor vermelde beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“ Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker bij gelegenheid van zijn laatste twee regularisatieaanvragen, twee kopieën van twee originele documenten voorgelegd en deze als volgt toegelicht:*

- Regularisatieverzoek 10.07.2008, op pag. 4:

“Een kopie van zijn paspoort werd door DVZ genomen toen hij zijn asielaanvraag indiende. Het origineel is sindsdien verloren toen hij, wonend in Mons, door de huisbaas werd buitengezet uit zijn woning!

De heer E. E. is in het bezit van een geldig rijbewijs, afgeleverd op 29.06.2004 door Kameroenese overheid. Het rijbewijs van De heer E. is geldig voor de categorieën 8, C en E. De vereiste rijexamens werden op 04.03.1991 en 11.01.1993 afgelegd en vervolgens op 29.06.2004 verlengd. De identiteit en nationaliteit van verzoeker staan derhalve vast”.

- Regularisatieverzoek 25.11.2009:

‘Als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit legt hij een nationaal Identity Card voor, afgeleverd op 10.12.1993 (stuk 1)’

Bij vergelijking bevestigen beide documenten dezelfde gegevens inzake identiteit en nationaliteit. Deze vaststelling werd niet onderzocht door DVZ.

** Bovendien is verzoeker in het bezit van de originelen van deze twee documenten, doch geen van beiden werd onderzocht door verweerder of een andere instantie. In de beslissing wordt vermeld dat de nationale Identity Card werd onderzocht “door onze expertendienst Cedoca”, hetwelk een informatief ondersteunende dienst is van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*

Verwonderlijk is echter dat noch het identiteitsdocument noch het rijbewijs, vermits er blijkbaar redelijke twijfel was over de authenticiteit ervan, werden voorgelegd aan de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, onderdeel van de Federale Politie. Het is deze dienst die, land per land, in het bezit is van specimen van documenten zoals identiteitskaarten, paspoorten, rijbewijzen, enz...

Het zorgvuldigheidsprincipe vergt dan ook dat dergelijke onderzoeksmaatregel zou genomen zijn, wat, afgaande op de beslissing, niet is gebeurd. CEDOCA heeft niet de expertise in huis die voormelde CDBV wel heeft.

Verzoeker merkt trouwens op dat een identiteitsdocument niet ongeldig of vervalst is enkel en alleen omdat de foto van betrokkene op het document is geplakt/gekleefd en niet op een andere manier is vastgemaakt.

** Verzoeker is bovendien niet in staat, vermits hij de informatie van Cedoca niet kent, een geldig verweer of argument of middel in te roepen met huidig verzoekschrift. Dit is een gevolg van het feit dat dit onderzoek niet tegensprekelijk is gebeurd.*

Gelet op de procedurebeperkingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zal verzoeker enkel na consultatie van het administratief dossier, eenmaal de zittingsdatum is vastgesteld, in staat zijn nog een korte mondelinge repliek ter zitting te geven.

** Verweerder geeft met zijn beslissing aan “dat er een redelijke twijfel bestaat omtrent de echtheid van het voorgelegd identiteitstuk”*

Een redelijke twijfel sluit derhalve niet uit dat het betreffende nationale Identity Card toch authentiek en toch geldig zou kunnen zijn. In geval van twijfel wordt het voordeel normaliter toegekend aan de betrokken persoon (in casu echter geen formeel betichte, vermits het niet om een strafzaak gaat).

De redenering van verweerder is onwettig: vermits er een redelijke twijfel is, wordt het voorgelegde stuk niet aanvaard.”

2.2.1. Betreffende de door verzoeker opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat zij bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat onder meer bepaalt wat volgt :

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

2.2.3.2. De verwerende partij heeft geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Haar standpunt is ingegeven door de vaststelling, met betrekking tot de door hem voorgelegde National Identity Card, dat de foto van verzoeker bovenop de stempel is gekleefd en dat verzoeker reeds in 1994 een vals paspoort voorlegde en zijn National Identity Card van 1993 pas nu aan het dossier toevoegde.

2.2.3.3. Vooreerst verwijt verzoeker de verwerende partij niet te zijn overgegaan tot een vergelijking van de gegevens inzake identiteit en nationaliteit die voorkomen op documenten die hij bij een eerdere regularisatieaanvraag had voorgelegd. Hij verwijst naar een kopie van zijn paspoort die door de dienst Vreemdelingenzaken werd genomen toen hij zijn asielaanvraag indiende, en naar een rijbewijs. Verder stelt verzoeker in het bezit te zijn van de originelen van deze twee documenten die geen van beiden werden onderzocht door de verwerende partij of een andere instantie.

2.2.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing vergezeld ging van een National Identity Card, afgeleverd op 10 december 1993. Op geen enkel moment wordt allusie gemaakt op een eerder voorgelegd rijbewijs of enig anders stuk. In de mate dat verzoeker ervan overtuigd lijkt dat een vergelijking van de gegevens op zijn rijbewijs met die op zijn National Identity Card desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden en hij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, dient erop gewezen dat de zorgvuldigheidsplicht waarop hij zich beroept, ook op hem, als rechtsonderhorige, rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat hij hieraan niet heeft voldaan, nu hij, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, zijn rijbewijs niet als identiteitsdocument heeft gevoegd bij zijn aanvraag. Daarbij komt nog dat, aangaande de in een eerdere aanvraag voorgelegde identiteitsdocumenten de verwerende partij het volgende had geoordeeld:

Met betrekking tot het door verzoekers aangehaalde rijbewijs werd geoordeeld dat dit stuk *“niet (kan) aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument in de zin van punt II C1-b van de omzendbrief van 21.06.2007”*. Aangaande de kopie van zijn paspoort, luidt desbetreffende beslissing als volgt: *“Betrokkene haalt aan dat er zich in zijn dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (O.V.: 4337149) een kopie van zijn vroeger paspoort terug te vinden is. Deze bewering klopt. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit paspoort in beslag werd genomen d.d. 05.01.1994 door de voormalige Rijkswacht, Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven Sectie Valse en Vervalste Reisdokumenten, daar het vervalst was. Dit paspoort kan dus onmogelijk aanvaard worden als geldig bewijs van betrokkenes identiteit, daar het om een vervalsing gaat.”*

2.2.3.5. Bovendien doet een mogelijke overeenstemming van de gegevens op beide documenten geen afbreuk aan de vaststelling dat de National Identity Card een onmiskenbare onregelmatigheid vertoont. Verzoeker stelt dan wel dat een identiteitsdocument niet ongeldig of vervalst is enkel en alleen omdat de foto van de betrokkene is gekleefd en niet op een andere manier is vastgemaakt, maar hij gaat eraan voorbij dat zowel uit de motieven van de bestreden beslissing als uit het document van CEDOCA als uit de National Identity Card zelf onmiskenbaar blijkt dat verzoekers foto bovenop de stempel is gekleefd, terwijl het precies de stempel is die wordt aangebracht deels op het document zelf en deels op de foto ertoe strekt de identiteit van de geportretteerde te valideren. Dit blijkt ook uit het onderzoek door CEDOCA van 22 februari 2011 dat aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit dit onderzoek blijkt het volgende: *“Het document zoals opgenomen in de mail infra stemt geheel overeen met onze specimens van het oud model kartonnen identiteitskaart. Evenwel roept het vragen op dat de foto van betrokkene bovenop de stempel gekleefd is, daar waar het voor dergelijke documenten gebruikelijk is dat de stempel door de foto loopt. Over de kافت van het document kan ik niet zeggen omdat we daar geen voorbeeld van hebben. Naar informatie ingewonnen ter plaatse aanvaardt de Kameroense*

overheid nog steeds de oude identiteitskaarten. De meeste Westerse ambassades echter weigeren al geruime tijd de oude identiteitskaart omdat ze onvoldoende zekerheid biedt over de identiteit van de houder.”

Gelet op deze eenvoudige vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat ze uitsluitend zouden kunnen zijn gedaan door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden (hierna: CDBV). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op grond van het feit dat het onderzoek van het document is geschied door CEDOCA en niet door de CDBV kan in de gegeven omstandigheden dan ook niet worden aannemelijk gemaakt.

2.2.3.6. In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat hij niet in staat is een geldig verweer of argument of middel in te roepen met huidig verzoekschrift vermits hij de informatie van CEDOCA niet kent, blijkt in eerste instantie dat in de bestreden beslissing de bevindingen van het gevoerde onderzoek worden samengevat. Bovendien wijst de Raad verzoeker erop dat, in tegenstelling tot de door hem aangevoerde argumentatie, hij de informatie van CEDOCA had kunnen raadplegen gebruik makend van zijn inzagerecht. Immers gaat verzoeker volledig voorbij aan de mogelijkheid om het administratief dossier in te zien bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid voor (een tijdige) inzage van het administratief dossier bij de verwerende partij, gelet op de passieve openbaarheid van bestuur welke op de schouders van de verwerende partij rust, teneinde zijn verweer terdege voor te bereiden. De Raad stelt vast dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat verzoeker om een dergelijke inzage heeft verzocht. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij enkel na consultatie van het administratief dossier, eenmaal de zittingsdatum vastgesteld is, in staat zou zijn nog een korte mondelinge repliek ter zitting te geven.

2.2.3.7. Verzoeker wijst er ten slotte op dat in geval van twijfel normaliter het voordeel wordt toegekend aan de betrokken persoon. De verwerende partij heeft evenwel een discretionaire bevoegdheid aangaande het beoordelen van de bewijswaarde van de voorgebrachte documenten in het licht van de noodzaak van het aangetoond zijn van de identiteit. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet alleen de vastgestelde onregelmatigheid van de National Identity Card, maar tevens het feit dat verzoeker zich reeds eerder bezondigde aan het voorleggen van een vals document, hetgeen door de stukken van het administratief dossier wordt bevestigd en door verzoeker niet wordt betwist.

2.3. Gelet op verschillende elementen van de motivering, die in zijn geheel moet worden gelezen, toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel of in strijd met de toepasselijke reglementering heeft geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd vervuld en de aanvraag af te wijzen. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS